

Sygn. akt III AUa 442/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba (spr.)
Sędziowie:	SSO del. Alicja Podlewska SSA Małgorzata Gerszewska
Protokolant:	stażysta Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. w Gdańsku

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 grudnia 2013 r.,
sygn. akt IV U 870/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 442/14

UZASADNIENIE

M. W. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 3 września 2013 r. odmawiającej mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. W. od dnia 1 sierpnia 2013 r. prawo do emerytury wyliczonej przy uwzględnieniu kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwoty zwaloryzowanych składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego oraz dalszego średniego trwania życia, zaś w punkcie 2 stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Uzasadniając swoje stanowisko Sąd wskazał, iż M. W. urodzony (...) do dnia 30 lipca 2013 r. był uprawniony do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Do 31 lipca 2013 r. M. W. podlegał ubezpieczeniom społecznym.

W dniu 6 sierpnia 2013 r. do ZUS wpłynął wniosek M. W. o przyznanie prawa do emerytury wraz z wnioskiem o jej wyliczenie według nowych zasad.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 14 sierpnia 2013 r. M. W. przyznano emeryturę z urzędu od 30 lipca 2013 r..

Decyzją z dnia 3 września 2013 r. pozwany, po rozpatrzeniu wniosku z 6 sierpnia 2013 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, wskazując, iż możliwość zastosowania przepisu art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dla osoby, która ma przyznaną emeryturę z urzędu dotyczy osoby, która do końca miesiąca, w którym kończy wiek emerytalny, złoży wniosek o emeryturę, ponadto wniosek ten złoży po osiągnięciu wieku emerytalnego i udowodni fakt kontynuowania ubezpieczenia po osiągnięciu tego wieku. Wskazano, że na podstawie zaskarżonej decyzji organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania emerytury zgodnie z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ wniosek o emeryturę odwołujący złożył w dniu 6 sierpnia 2013 r., tj. w następnym miesiącu po ukończeniu wieku emerytalnego.

Analizując prawidłowość decyzji pozwanego, Sąd Okręgowy podkreślił, iż stan faktyczny w niniejszej sprawie był w istocie pomiędzy stronami bezsporny. Spornym, i tym samym stanowiącym istotę przedmiotowego procesu, była jego subsumcja, tj. określenie jego konsekwencji prawnych przez pryzmat stosownych regulacji ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym zakresie w pierwszej kolejności wskazać należy, iż celem wprowadzonej od 1 stycznia 1999 r. reformy emerytalnej było osiągnięcie stanu, w którym wysokość emerytury zależałaby wyłącznie od wysokości odprowadzonych składek i liczby miesięcy wyrażających średnią oczekiwaną długość życia danej osoby w chwili przejścia na emeryturę, przy założeniu, że chwila ta powinna być objęta indywidualną decyzją każdego ubezpieczonego, który osiągnął wymagany wiek emerytalny. Przy takiej konstrukcji systemu emerytalnego można odczytać zamiar ustawodawcy jako zachęcenie ubezpieczonych do wydłużenia okresu pracy w związku z przewidywanym znaczącym zwiększeniem wysokości emerytury za każdy rok podlegania ubezpieczeniu ponad ustawowy wiek. Dla realizacji tego celu wprowadzono w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dla niektórych osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. możliwość obliczenia emerytury według kapitałowych zasad określonych w art. 25 i 26 przedmiotowej ustawy. Stosownie do art. 55 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 (a więc po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 65 lat i 2 miesiące dla mężczyzn urodzonych od dnia 1 kwietnia 1948 r. do dnia 30 czerwca 1948 r. oraz legitymowaniu się okresami składkowymi i nieskładkowymi wynoszącymi co najmniej 25 lat dla mężczyzn), który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Z literalnego brzmienia art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS „ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53”, nie wynika, by wniosek ten musiał być złożonym do określonej daty końcowej, także w sytuacji, gdy ubezpieczony miał ustalone prawo do świadczenia emerytalnego na podstawie art. 27a, tj. z urzędu zamiast pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy. W ocenie sądu określenie podmiotów objętych regulacją powołanego przepisu nie może być utożsamiane z pojęciem osoby ubezpieczonej, która nie posiada ustalonego w powyższym trybie prawa do świadczenia emerytalnego. Powołane uregulowanie (art. 55) jest skierowane do osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., które po ukończeniu wieku emerytalnego osiągały po wejściu w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS na tyle wysokie

zarobki, że ich emerytura obliczona na „nowych zasadach” będzie wyższa od obliczonej na podstawie art. 53 tej ustawy. Sam więc fakt wcześniejszego przysługiwania emerytury - ustalonej z urzędu w miejsce pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy - nie może wpłynąć na uprawnienie tej grupy do uzyskania emerytury kapitałowej. Podkreślić przy tym należy, iż M. W. swój wniosek o przyznanie świadczenia wyliczonego według nowych zasad złożył przed datą wydania przez organ rentowy decyzji ustalającej wysokość świadczenia, w której jednak nie obliczono jego wysokości według obu wariantów.

Wobec powyższego uznając, iż M. W. spełnił wszystkie przesłanki ukonstytuowane treścią art. 55 – nabył prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (ukończył 65 lat i 2 miesiące i wykazał okres składkowy oraz nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat), kontynuował ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego (co najmniej do 31 lipca 2013 r. – co w istocie przyznał sam organ rentowy poświadczając podleganie ubezpieczeniu w tym okresie) i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r. Tym samym w jego przypadku może być obliczona emerytura na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 powołanej ustawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na mocy art. 477¹⁴§2 k.p.c., orzekł, jak w pkt 1 wyroku.

Na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd orzekł jak w pkt 2 sentencji, albowiem wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji nie nastąpiło dopiero na etapie postępowania jurysdykcyjnego, co świadczy o zaniedbaniu w tym zakresie organu rentowego.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego polegające na błędnym zastosowaniu art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania wyroku, które miały wpływ na jego treść polegających na ustaleniu przez Sąd, że wnioskodawca wykazał fakt kontynuowania ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, podczas gdy na skutek przyznania przez organ rentowy prawa do emerytury z urzędu ubezpieczenie to ustało z mocy prawa z dniem 29 lipca 2013 r.,

Mając powyższe na uwadze pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy zaznaczył, że w zaistniałym stanie faktycznym wnioskodawca, aby uzyskać prawo do emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS musiałby wystąpić z takim wnioskiem najpóźniej do końca miesiąca, w którym kończy wiek emerytalny. Ponadto ubezpieczony wniosek ten musiałby złożyć po osiągnięciu wieku emerytalnego oraz udowodnić fakt kontynuowania ubezpieczenia po osiągnięciu tego wieku.

Sąd rozstrzygając niniejszą sprawę nie wziął pod uwagę faktu, że wnioskodawcy zostało przyznane prawo do emerytury z urzędu. Przyznanie prawa i wypłacenie emerytury z urzędu od dnia 30 lipca 2013 r. powoduje, że odwołujący z tą chwilą nabył już prawo do emerytury powszechnej. Prawo zaś do emerytury powszechnej nabywa się tylko jeden raz w życiu, a po jego przyznaniu można wystąpić jedynie o przeliczenie świadczenia. Nie można też zgodzić się ze stanowiskiem Sądu, że skoro wnioskodawca złożył swój wniosek przed wydaniem decyzji o przyznaniu prawa do emerytury z urzędu to organ rentowy winien dokonać wariantowania świadczeń i ocenić, które z nich byłoby korzystniejsze dla wnioskodawcy. Powyższe doprowadziłoby bowiem do naruszenia przepisów prawa dotyczących zasad ustalania i wypłacania świadczeń emerytalnych. Organ rentowy w niniejszej sprawie - zgodnie z art. 27 a powołanej ustawy - był zobligowany do przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury powszechnej z urzędu. W tej sytuacji zgłoszony przez wnioskodawcę w dniu 6 sierpnia 2013 r. wniosek o przyznanie prawa do emerytury z uwagi na osiągnięcie powszechnego wieku emerytalnego należało uznać za spóźniony.

Nabycie prawa do emerytury z urzędu ma również wpływ na sytuację faktyczną ubezpieczonego: a mianowicie z chwilą nabycia tego prawa wnioskodawca nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu, na co Sąd I instancji nie zwrócił uwagi.

Wskazując, na treść art. 7 ust. 4c ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych pozwany zaznaczył, że obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne i rentowe wnioskodawcy ustało z dniem 29 lipca 2013 r. z mocy prawa. Wnioskodawca nie wykazał przy tym, aby po dniu 30 lipca 2013 r. posiadał inny tytuł do objęcia go ubezpieczeniem obowiązkowo bądź dobrowolnie. A skoro ta, to nie wykazał, aby kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wieku emerytalnego. W konsekwencji należy stwierdzić, że odwołujący nie spełnił wszystkich przesłanek określonych w tym przepisie, a które uzasadniałyby zmianę zaskarżonej decyzji.

Dodatkowo pozwany zaznaczył, że rozstrzygając sprawę Sąd I instancji nie zbadał, czy emerytura przyznana wnioskodawcy byłaby korzystniejsza aniżeli emerytura przyznana z urzędu. Skarżący wskazał bowiem, że wnioskodawca po 1 stycznia 1999 r. podlegał ubezpieczeniom społecznym tylko z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej od 1 stycznia 2008 r. nie wykazując wysokiej podstawy wymiaru składek, co ma istotne znaczenie przy ustalaniu emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ze względów wskazanych powyżej wniesienie apelacji - zdaniem pozwanego - należy było konieczne i uzasadnione.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przystępując do oceny zarzutów apelacyjnych pozwanego, Sąd Odwoławczy w pierwszej kolejności podkreśla, że Sąd Okręgowy – wbrew twierdzeniom organu rentowego – dokonał trafnych ustaleń faktycznych poprzedzonych przeprowadzeniem stosownego postępowania dowodowego, a w swych wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając, jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Opierając się na prawidłowych ustaleniach faktycznych, dokonanych przez Sąd I instancji, Sąd Odwoławczy dokonał analizy prawidłowości zaskarżonego orzeczenia pod kątem dokonanej przez Sąd Okręgowy subsumcji prawnej i zważył, że emerytura, o której mowa w art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440) przysługiwała przed 1 stycznia 2013 r. (tj. przed zmianą wynikającą z art. 1 pkt 8 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy osiągnęli powszechny, podstawowy wiek emerytalny, wynoszący co najmniej 65 lat dla mężczyzn, i wykazali okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura ta, tak w poprzednim stanie prawnym, jak i obecnie, obliczana jest według zasady określonej w art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jako procent kwoty bazowej oraz okresów składkowych i nieskładkowych wyliczony według wskaźników wskazanych w art. 53 ust. 1 pkt 2-3, z uwzględnieniem art. 55. Oznacza to, że dla niektórych osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. przewidziana została możliwość obliczenia emerytury według wartości zgromadzonych składek, na zasadach określonych w art. 25 i 26 ustawy. Dotyczy to tych osób, które po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego pozostawały w ubezpieczeniach emerytalnym i rentowych, a z wnioskiem o emeryturę wystąpiły po dniu 31 grudnia 2008 r. Warunkiem uwzględnienia takiego wniosku jest ustalenie, że emerytura obliczona na podstawie art. 26 jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53, co jest możliwe w przypadku osób, które po wejściu w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS podlegały ubezpieczeniom przez odpowiednio długi okres i osiągały wysokie przychody.

Wątpliwości powstałe na tle stosowania art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zostały rozstrzygnięte w orzecznictwie przez stwierdzenie, że ustanawia on uprawnienie do przeliczenia emerytury ustawowej przez ubezpieczonych urodzonych przed dniem 31 grudnia 1948 r., którzy po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuowali ubezpieczenie i wystąpili o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od tego, czy wcześniej złożyli wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, OSNP 2013 nr 21-22, poz. 257). Sąd uznał także, że emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z wnioskiem emerytalnym (wadliwie) na podstawie dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury „kapitałowej” (art. 26 w zw. z art. 55 tej ustawy), jeżeli kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz gdy z wnioskiem o przyznanie tej emerytury wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r., II UK 23/13, OSNP 2014 Nr 6, poz. 85). Z motywów tego orzeczenia wynika, że także emeryt, który po ustaleniu i pobraniu emerytury kontynuował obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zachował status ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego mu świadczenia emerytalnego, w tym do jego obliczenia metodą „kapitałową”, jeżeli emerytura obliczona według nowych zasad na podstawie art. 26, jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej, o ile spełnił warunki wymagane w art. 55 tej ustawy, w tym złożył wniosek emerytalny po dniu 31 grudnia 2008 r.

W kolejnym wyroku z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13 (niepubl.) Sąd Najwyższy uznał, że art. 55 ustawy, umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. wyliczenie emerytury uzyskanej po ukończeniu wieku powszechnego, według art. 26, „zrównuje” w pewnym sensie sytuację osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. z sytuacją osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które - jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej - mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny, złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, wyliczanej według art. 24 ustawy. W związku z tym przyjął, że jeżeli istnieje możliwość obliczenia emerytury przysługującej ubezpieczonemu na podstawie art. 27 (urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r.), który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r., organ rentowy jest zobowiązany obliczyć należne mu świadczenie emerytalne zarówno według dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53), jak i według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55), a następnie przyznać mu emeryturę w wyższej wysokości (art. 55 w związku z art. 100 ust. 1 ustawy).

W art. 55 chodzi bowiem nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 13 grudnia 1948 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymały się z pobieraniem należnej emerytury. Pogląd o czystym koncie emerytalnym osób zgłaszających wniosek na podstawie art. 55 ustawy został obalony w uchwale z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13. Gdyby zresztą ustawodawca miał uznać taką praktykę przy zastosowaniu art. 55 ustawy za niedopuszczalną, niezbędne byłoby zaznaczenie w tym przepisie, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe jest tylko raz, w związku z pierwszym wnioskiem emerytalnym. Takiego zastrzeżenia nie ma w treści tego przepisu oraz nie można go z niej wywodzić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 r., I UK 345/13, niepubl.).

Mając na uwadze powyższe za uprawniony uznać należy pogląd Sądu Najwyższego, zgodnie z którym nie jest możliwa utrata uprawnienia do zweryfikowania wysokości długoterminowych świadczeń emerytalnych ustalonych w deklaratoryjnych decyzjach emerytalnych, więc emerytura może być wyliczona równolegle według zasad ustalonych w art. 53 w związku z art. 27 i według nowych zasad wynikających z art. 26 w związku z art. 55 (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13, niepubl.).

Mając na uwadze powyższe, jak również treść zarzutów pozwanego, Sąd Apelacyjny zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych do wyliczenia hipotetycznej emerytury M. W. na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu, organ rentowy, pismem z dnia 23 grudnia 2014 r. wskazał, iż zgodnie z dokonany na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS hipotetycznym wyliczeniem świadczenia emerytalnego na dzień 30 lipca 2013 r. tj. na dzień nabycia prawa do świadczenia kwota kapitału początkowego ustalonego na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniosłaby 111 591,37; kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego na dzień 30 lipca 2013 r. wyniosłaby 347 942,29; zwaloryzowana wartość składek na ubezpieczenie emerytalne na dzień 30 lipca 2013 r. wyniosłaby 30 765,89. Średnie dalsze trwanie życia dla wnioskodawcy na dzień ukończenia wieku emerytalnego wynosi 210,80. Wyliczenie wysokości emerytury obliczonej w myśl art. 26 ustawy emerytalnej przedstawia się zatem następująco: $(347\,942,29 + 30\,765,89) : 210,80 = 1796,53$. Po waloryzacji od 1 marca 2014 r. kwota emerytury wyniosłaby 1825,27 zł $(1796,53 \times 101,6\%)$.

Dysponując wiedzą, że świadczenie obliczone w myśl art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest wyższe od świadczenia ustalonego wnioskodawcy przez pozwanego decyzją z dnia 14 sierpnia 2013 r. (1533,94 zł), ustalić jedynie należało, czy M. W., po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego pozostawał w ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym oraz czy jego wniosek o emeryturę został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. Należy bowiem podkreślić, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy ma utrzymywanie przez osobę w nim określoną statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), przy czym status osoby ubezpieczonej zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

W niniejszej sprawie skarżący bezsprzecznie kontynuował ubezpieczenie po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, tj. pod dniem 30 lipca 2013 r., albowiem jak wynika z poświadczenia dla celów świadczeń emerytalno – rentowych wystawionego przez ZUS w dniu 30 sierpnia 2013 r. (k.13-14 akt rentowych) ustało ono dopiero po 31 lipca 2013 r., co z kolei oznacza, że skoro skarżący kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego oraz spełniał warunki, o których mowa w art. 55 ustawy, w tym złożył wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r., to emerytura powinna mu być wyliczona na podstawie art. 53 i - jak ten przepis stanowi – z uwzględnieniem art. 55 ustawy (por. też wyrok Sądu Najwyższego z 18 września 2014 r., I UK 27/14, LEX nr 1537287).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny dzieląc ustalenia Sądu I instancji i uznając apelację pozwanego za bezzasadną, na mocy art. 385 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.